पश्य । कुर्वन्नपि व्यलीकानि यः प्रियः प्रिय एव सः ।
अनेकदोषदुष्टोऽपि कायः कस्य न वल्लभः ॥ १२५ ॥

अपरं च । अप्रियाण्यपि कुर्वाणो यः प्रियः प्रिय एव सः ।
दग्धमन्दिरसारेऽपि कस्य वह्नावनादरः ॥ १२६ ॥

5 दमनकः पुनराह । देव स एव दोषः ।

यतः । यस्मिन्नेवाधिकं चक्षुरारोपयति पार्थिवः ।
सुतेऽमात्येऽप्युदासीने स लक्ष्म्याश्रीयते जनः ॥ १२७ ॥

शृणु देव । अप्रियस्य च पथ्यस्य परिणामः सुखावहः ।
वक्ता श्रोता च यत्रास्ति रमन्ते तत्र संपदः ॥ १२८ ॥

10 त्वया च मूलभृत्यान् अपास्यायमागन्तुकः पुरस्कृतः । एतच्चानुचितं कृतं ।

पश्य । मूलभृत्यापराधेन नागन्तुं प्रतिमानयेत् ।
नातः परतरोऽन्योऽस्ति राज्यभेदकरो यतः ॥ १२९ ॥

सिंहो ब्रूते । किमाश्चर्यं । मयायमभयवाचं दत्वानीतः संवर्धितश्च तत् कथं द्रुह्यति । दमनको वदति । देव शृणु ।

15 दुर्जनः प्रकृतिं याति सेव्यमानोऽपि नित्यशः ।
स्वेदनाभ्यञ्जनोपायैः श्वपुच्छमिव नामितं ॥ १३० ॥

अपरं च । स्वेदितो मर्दितश्चैव रज्जुभिः परिवेष्टितः ।
मुक्तो द्वादशभिर्वर्षैः श्वपुच्छः प्रकृतिं गतः ॥ १३१ ॥

अन्यच्च । वर्धनं वाथ सन्मानं खलानां प्रीतये कुतः ।

20 फलन्त्यमृतसेकेऽपि न पथ्यानि विषद्रुमाः ॥ १३२ ॥

अतोऽहं ब्रवीमि । अपृष्टोऽपि हितं ब्रूयाद्यस्य नेहेत् पराभवं ।
एष एव सतां धर्मो विपरीत्यमतोऽसतां ॥ १३३ ॥